

новиятъ, бѣше още много неоформенъ, несъразмѣренъ, комиченъ въ внезапния си устремъ. Но той бѣше по-смѣлъ, той фантазираше :

„Да имаше сега тука една Айфелова кула, да се кача азъ на нея, а по земята хората като мравки, че да надамъ единъ викъ. — Хей, гледайте тука, виждате ли, а ? Ха-а, това е великопрославения Запетаевски, който движи всичкитѣ колела на финансиитѣ . . . на живота . . . и . . . отрекълъ се отъ всичко свое . . . свое . . . работи“.

— Това показвашъ ти, — обърна се той къмъ статуята си, и кой знае защо, може би отъ скромность, за която бѣха непривични тия изявления, прибави по-тихо, — учено говоришъ !

А статуята се руменѣше отъ червеното отражение на залѣза. Това я промѣни, — сега изглеждаше, че Великомжченикътъ е много уморенъ, по челото му се показваха и бързо чезнѣха кървави капки и като чели тежка мжчителна мисль заседна на лицето.

Запетайката го гледаше съ страхопочитание и отъ втрепеността гледане и играта на отраженията, стори му се, че той тихо диша.

Въ това време цѣла тълпа колеги отъ министерството наводни алеята. Смѣсениятъ шумъ отъ стѣпки, възклицания и разговоръ накара Запетайката да се обърне къмъ тѣхъ.

Нѣкои отъ по-младитѣ, които го видѣха въ лицето, извикаха ура.

Запетайката свали шапката си, като се усмихваше гордо и виновато.

Тѣ го приближиха, поздравиха го и се смѣеха весело и шумно. Заобиколиха паметника, разглеждаха го дълго, внимателно, съ коментарии.

Въ настѣпващия сумракъ, Великомжченикътъ бѣ придобилъ нѣкакъвъ тежъкъ, затруднителенъ